

جرم ترک انفاق به همسر و آسیب شناسی مجازات حبس در این جرم

ابوالفضل کلانتری^۱، بهاره السادات حسینی^۲، وحید میرووحیدی^۳

^۱ دانش آموخته کارشناسی ارشد، حقوق جزا و جرم شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی میبد، یزد، ایران.

^۲ دانش آموخته کارشناسی ارشد، گروه حقوق جزا و جرم شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی تفت، یزد، ایران.

^۳ دانش آموخته کارشناسی ارشد، گروه حقوق جزا و جرم شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی یزد، یزد، ایران.

چکیده

نفقه، یکی از مهمترین مباحثی است که پس از ازدواج و تشکیل خانواده مورد توجه قرار گرفته و به محض وقوع نکاح دائم به حکم قانون و شرع برای زوجه ایجاد می‌شود. مقنن ایران به علت اهمیت خانواده پرداخت نفقه را به عنوان یک حق و تکلیف در نظر گرفته و مسئولیت تأمین نیازهای اولیه و اساسی زندگی را بر عهده شوهر الزام آور دانسته و در جهت تضمین اجرای این حق، به ترک انفاق وصف جزایی بخشیده و در صورت عدم پرداخت نفقه زوجه و اقارب، برای آن مجازات حبس را در نظر گرفته است حال آنکه معیار تعیین میزان و مقدار نفقه با توجه به احتیاج زن جهت ادامه زندگی، عرف جامعه بوده و قانونگذار در خصوص میزان آن سکوت اختیار کرده است. از دیگر سو، به نظر می‌رسد نوع مجازاتی که قانونگذار در صورت ترک انفاق مقرر داشته، اقدامی است ناصواب که نه تنها الزامی در پرداخت انفاق به همسر دیده نمی‌شود و منجر به از هم پاشیدگی کانون خانواده و افزایش آمار طلاق می‌گردد بلکه تارک انفاق با قرارگیری در محیط زندان و تعامل با دیگر مجرمان به سوی ارتکاب جرم نیز سوق پیدا می‌کند و از طرفی هم، موجب طولانی شدن روند رسیدگی قضایی می‌گردد؛ در این مقاله به روش توصیفی-تحلیلی به بررسی و نقد مجازات زندان در این جرم پرداخته می‌شود.

واژه‌های کلیدی: نفقه، ترک انفاق، مجازات، زندان، عدالت ترمیمی.

مطالعات علوم سیاسی، حقوق و فقه

دوره ۵، شماره ۳، پاییز ۱۳۹۸، صفحات ۸۵-۹۷